

Grup d'estudi

Festival Sâlmon ed.2023

Una proposta de l'equip curatorial del Festival: Andrea Rodrigo i Néstor García

---

El grup d'estudi es planteja com un espai d'investigació i assaig que esdevé instrument d'escolta sensible. Es concep, doncs, com un lloc de reflexió crítica amb una temporalitat dilatada que, al llarg de vuit mesos, s'acosta a les peces escèniques, com a ocasions per a l'estudi, i interpel·la i produeix una forma de contacte amb les línies i les metodologies proposades pel Sâlmon.

Les persones que hi han participat estan interessades en les formes de coneixement i experiència vinculades a la dansa i la coreografia contemporànies. El grup inicial es va configurar amb l'equip curatorial del Festival i diferents persones seleccionades per convocatòria pública: Tomás Aragay, Laura Benedicto, Andrea El Almeri, Virginia Martín, Enric Marzà, Mabel Olea, Alba Palau Centelles, Elena Ramirez (Ken Pollet), Laura Ramirez, Estela Santos, Angelica Tognetti, Kha Villanueva, Iver Zapata.

El grup d'estudi del Festival Sâlmon 2023 ha estat acollit per Fabra i Coats: fàbrica de creció / La Poderosa, Graner i La Caldera.

A continuació trobareu informació sobre les convidades al Grup d'estudi 2023.

LOREA ALFARO és artista. El 2014 va posar en marxa L/\. Una marca hueca, L/\ (3l3a), com a manera de crear un entorn protegit per generar imatge. El seu treball es caracteritza per deixar aparèixer una bellesa tranquil·la, nua i directa. Ha exposat a museus i centres d'art com el Centro de Arte Dos de Mayo, Azkuna Zentroa, MDT, Fundació Joan Miró, Artium, Guggenheim Bilbao, Museo de Bellas Artes de Bilbao, Museo Jorge Oteiza i galeries com CarrerasMugica, Tatjana Pieters i Elba Benítez, entre d'altres. Dels seus darrers treballs, cal destacar l'exposició 2020, amb Jon Otamendi (Fundació Miró, 2021), i les exposicions individuals do mess with me (Artium, 2021) o No lo banalices (galeria CarrerasMugica, 2018).

ANDREAS BOLM, cineasta i productor, va néixer a Colònia, Alemanya, de mare hongaresa i pare alemany. Després de treballar com a músic i enginyer de so a Manchester, Anglaterra, va començar a experimentar amb la fotografia, el so i el vídeo. Va estudiar cinema a l'acadèmia de cinema FAMU a Praga i al departament de documentals de la Universitat de Televisió i Cinema de Munic. Actualment treballa entre Alemanya, Hongria i França.

Les seves pel·lícules retraten les persones en el seu entorn social i familiar, examinant la línia prima entre el documental i la ficció. Les seves obres s'han projectat a nombrosos festivals de tot el món. El seu curtmetratge Jaba (2006) es va presentar al Festival de Cannes i al festival de cinema Zinebi de Bilbao, on va guanyar el Mikeldi d'Or al millor documental. El 2009, Andreas va assistir a la Cinefondation Residence Festival de Cannes, on va desenvolupar el seu primer llargmetratge, The Revenants (2013), que es va estrenar a la 63ª edició de la Berlinale es va presentar al MoMA de Nova York. El 2014, va rebre una beca de la residència d'artistes Akademie Schloss Solitude a Stuttgart, on va desenvolupar i filmar el seu segon llargmetratge Le Juge (2017) amb l'actor i director de cinema francès Jacques Nolot en el paper protagonista.

BOGLÁRKA BÖRCSÖK és artista i coreògrafa. Va créixer prop de la frontera entre Romania i Sèrbia, a les terres baixes del sud-est d'Hongria. Va estudiar dansa contemporània a l'Anton Bruckner Private University de Linz i a P.A.R.T.S., Brussel·les. Actualment resideix entre Berlín i Budapest.

El seu treball es basa en la investigació d'arxius, trobades personals i la pràctica de l'escolta. Li interessa com la memòria i la història es poden expressar a través de veus, gestos i moviments. Com a ballarina i performer, ha participat en peces de Tino Sehgal a documenta (13), Stedelijk Museum i KIASMA; ha estat performer i col·laboradora d'Eszter Salamon durant diversos anys a la seva sèrie MONUMENT, presentada a RuhrTriennale, Centre Pompidou, Festival d'Avignon, Kunstenfestivaldesarts i Tanz im August, entre d'altres. Des de 2016, ha participat en diferents edicions de 20 Dancers for the XX Century de Boris Charmatz/Terrain. Actualment està de gira amb Still Not Still, una peça de dansa de Ligia Lewis.

Boglárka Börcsök col·labora amb el cineasta Andreas Bolm des de 2017. Junts han realitzat el documental The Art of Movement. La seva performance i videoinstal·lació Figuring Age, basada en la pel·lícula, es va presentar al festival Moving in November de Helsinki al festival ImPulsTanz de Viena, entre altres, on va rebre una menció d'honor. El projecte ha estat seleccionat com a part de la xarxa 'Twenty23 Artists' d'Aerowaves i actualment està de gira per Europa.

BRYANA FRITZ és coreògrafa, ballarina i escriptora resident a París. El seu treball se situa a la intersecció entre poesia i performance a duo amb la interfície d'usuari de macOS. Amb el títol Indispensible Blue (offline), va acollir múltiples iteracions d'aquesta investigació (performances, vídeos i publicacions) que aborden la poètica de la interfície d'usuari. Submission Submission reubica aquest duo (amb macOS) ocupant la posició de l'hagiògrafa aficionada per retratar les estratègies subversives de les santes medievals.

Bryana Fritz ha treballat com a intèrpret per a Anne Teresa de Keersmaecker, Xavier Le Roy, Boris Charmatz, Michiel Vandevelde i Femke Gyselinck. Des del 2016 col·labora amb Henry Andersen sota el nom de Slow Reading Club, un grup de lectura semificcional que produeix situacions coreografiades per a la lectura col·lectiva.

CIRIZA és una artista multidisciplinària que explora la forma transformadora en relació amb l'experiència de la transmutació i el compostatge del dolor, els processos de muda, el cos com a recipient de multiplicitat i impermanència en connexió amb l'infinit, on la fantasmagòria salvatge es fa tangible. Les seves actuacions i pel·lícules són una destil·lació d'energia crua en una catarsi ritualística: un teatre d'allò primordial. Arrelada en l'àmbit medicinal, les seves obres escultòriques il·luminen les possibilitats de la curació i les metamorfosis dins de l'opacitat de l'ombra i la foscor.

CORAZON DEL SOLI és una artista de tercera generació amb seu a Los Angeles. Instruïda de manera informal gràcies al seu accés primerenc a les arts i al seu posterior qüestionament dels sistemes d'organització artística, té una pràctica arrelada en la creació de sentit col·lectiu mitjançant la conversa, el moviment, el vídeo, l'escultura i altres modes experimentals. A través del seu activisme comunitari i la creació del prototip de vivenda low-cost anomeant Jardin de las Estrellas, formalitza la seva creença que l'accés a una vivenda bonica és un dret humà fonamental. Darrerament, està especialment interessada en la capacitat de la connectivitat per desplaçar l'addicció al poder que generen els traumes.

VALENTINA DESIDERI explora la creació artística com una forma d'estudi i l'estudi com una forma de fer art. Realitza Teràpia Fictícia i Teràpia Política, especula en l'escriptura amb Stefano Harney, participa en Lectures Poètiques i organitza Salons Sensorials juntament amb Denise Ferreira da Silva. A més, és una de les coorganitzadores del Performing Arts Forum a França i es dedica a la lectura i l'escriptura.

YAZEL PARRA es defineix com “actriu desconstruïda, que ha fet moltes coses en la vida, entre elles investigar sobre teatre contemporani fet en comunitats marginals (estudis de Màster i doctorat a la UAB). Actualment està interessada a indagar sobre les poètiques de tradició oral, musical i gastronòmica que continuen viatjant d’anada i tornada per la ruta del Carib afro andalús travessant el nostre imaginari popular.”

La seva recerca escènica s’enfoca a revisar el discurs hegemònic ‘la Història’ que li van explicar, per a transformar-lo, a partir de la creació de relats inventats posats en escena, des d’una perspectiva migrant, afrodescendent i transfeminista. Busca ressonàncies col·lectives.

FERRAN MESA TURÓ (Castefa 1982) és un cuiner que viu en un poble dels Pirineus francesos. En el passat, la seva pràctica com a fotògraf o escriptor l’ha portat a col·laborar amb diversos artistes o col·lectius com Constant (Brussel·les), Alex Reynolds o Sara Manente. El 2018, durant un viatge pel Japó, coneix a Shigemi Imanaka, qui produeix amasake a partir dels seus propis cultius d’arròs. Gràcies a ella, descobreix i practica el cultiu del kōji (*Aspergillus oryzae*), un fong microscòpic semblant al florit a partir del qual es produeixen els condiments més característics de la cuina japonesa i de gran part d’Àsia, com les salses de soja, els misos o els vins d’arròs. Des d’aleshores es dedica a aprendre sobre aquestes i altres tècniques utilitzant productes locals. Un dels seus somnis és crear una salsa per condimentar plats a partir de productes dels boscos i muntanyes dels Pirineus.

Organitzat per SÂLMON
associació cultural:

Amb l’impuls de:

Amb el suport de:

